

[Poul H. Møller]

beliggenhed vort land har med de smalle stræder, der giver adgang til og fra Østersøen, hvor Rusland har ca. 50 pct. af sin skibsværftskapacitet. Det vil derfor i en konfliktsituation være af livsvigtig betydning for landet at have adgang hertil.

Både af denne og af andre tungtvejende grunde er det vigtigt at holde sig for øje, hvor stor en betydning vort ellers så betydningsløse lille land kan have i en konfliktsituation. Så lyder altså dagens spørgsmål om, hvilke sikkerhedspolitiske overvejelser regeringen gør sig i lyset af de skærpede internationale relationer, der er en følge af Sovjetunionens okkupation af Afghanistan.

De trusler, som vi gennem årene har mødt fra Rusland og fra Warszawapagtlandenes side, synes for mig at se ikke at være taget alt for alvorligt herhjemme; regeringens oplæg til forhandlinger om en ny forsvarsordning tyder i hvert fald ikke herpå. Vi skal fortsætte foreløbig i 12 år med det samme forsvarsbudget – altså forudsat at oplægget bliver til virkelighed – uanset hvad der ellers er sket rundt omkring os i de senere år. En besparelse endda på dette budget for 1980 på 100 mill. kr. samt et forsøg på at modvirke en modernisering af Vesteuropas raketforsvar for nylig peger heller ikke i retning mod en klar forståelse af, hvor alvorlig den sikkerhedspolitiske situation er lige netop nu.

Hvilket indtryk har det mon gjort på regeringen, at USA og andre NATO-lande har udtalt deres bekymring over Danmarks manglende vilje til at leve op til sine forpligtelser i dette NATO-fællesskab? Hvilket indtryk har vore forsvarschefers vurderinger af en nulløsnings følger mon gjort? Har de seneste udtalelser fra den norske forsvarschef gjort indtryk? Dette er relevante spørgsmål, som i dag må stilles til regeringen via udenrigsministeren.

Som bekendt er en kæde ikke stærkere end dens svageste led. Og hvem der danner det svageste led i denne forsvarskæde ved snart alverden, også Rusland, også Warszawapagtlandene. I forsvarskommandoens oplæg til en forsvarsordning efter 1. april 1981 siges det bl. a., at medlemskab af NATO-alliancen og tilslutning til dens grundlæggende idé om individuelt og kollektivt forsvar som middel til at opnå alliansens hovedformål: krigsforebyggelse, er en fundamental del af

dansk sikkerhedspolitik og dermed en forudsætning for dansk forsvarspolitik.

Samtidig har forsvarskommandoen klart påvist, at en nulløsning vil gøre det umuligt at leve op til disse mål. Ja, det er endda påvist, at en nulløsning vil betyde en svækkelse på omkring 30 pct. af det samlede forsvar og have til følge, at man på det nærmeste må opgive forsvaret af Sjælland, det vil altså sige hovedstad, kongehus, regering og folketing, og yderligere formentlig Øerne og Bornholm i en krigssituation. Dette oplæg er udarbejdet på regeringens anmodning via forsvarsministeren og må formodes ikke at skulle betragtes som et tilfældigt og ligegyldigt stykke papir. Hvilket indtryk har dette mon gjort på regeringen?

Lige meget hvor ofte man i partierne til venstre for regeringspartiet beskylder kristeligt folkeparti for at være militant, for ikke at benytte et endnu grimmere udtryk, vil jeg også i dag understrege, at det er kristeligt folkeparti ikke – naturligvis er vi ikke det. Vi ønsker, at selv den mindste mulighed for fredsforhandlinger skal udnyttes 100 pct, men vi er så realistiske, at vi er blevet klar over, at alle forhandlinger med Sovjetrusland må ske under lige betingelser: alle må have lige gode kort på hånden, så ikke den ene part på forhånd kan diktere den anden noget, og det betyder desværre nok, at denne frygtelige terrorbalance, som hidtil har kunnet afværge en tredje verdenskrig, fortsat må opretholdes i årene fremover. Hvis ikke den vestlige verden viser styrke og vilje til at forsvare freden både gennem forhandlinger og på baggrund af et troværdigt forsvarsberedskab, kunne dette forlede Bresjnev og ligesindede til at tro, at de kan gå i Hitlers fodspor og mere eller mindre uhindret fortsætte deres march på vej mod målet: et verdensherredømme.

Forhåbentlig er der intet, der får vor regering til at tro, at det er nok ikke så slemt; der sker nok ikke noget. Hvis regeringen fortsat holder fast på, at vi ikke har råd til at leve op til vore NATO-forpligtelser, kan det blive de dyreste besparelser, Danmark nogen sinde har foretaget.

Det er kristeligt folkepartis håb, at den forståelse, der er i den danske befolkning for nødvendigheden af et troværdigt forsvar, og ligeledes den brede opbakning, der er bag det af hr. Lasse Budtz stillede dagsordensfor-